

„DE VIJAND KOMT!”

○ ○ ○

Oorlogstijd! Wie siddert niet bij de gedachte er aan? Bloedige slagvelden, rookende puinhoopen, platgetreden akkers, vertrapte graanvelden, ziet gij ze niet oprijzen voor uw verbeelding? Hoort gij niet het gekerm van gewonden en stervenden, het geschrei van vrouwen en kinderen? En is de strijd geëindigd, dan juicht de overwinnaar, maar weduwen en weezen jammeren en weklagen. Helaas! oorlog zal er wezen, zoolang de zonde er is. Alle vredes-conferenties kunnen het monster niet tegenhouden, dat telkens weer losbreekt, aangevuurd als het wordt door de booze hartstochten van den mensch, en door den satan, die zijn welbehagen vindt in vernieling en verwoesting, in jammer en ellende! Wel zal het vreedrijk komen, doch niet voordat de Vrededorst regeert; onze Heiland, die nu nog veracht en verworpen wordt.

En wanneer zal Hij regeeren? Als het evangelie allerwegen gepredikt en aangenomen zal zijn? Neen, integendeel, als de weteloosheid haar hoogste top punt zal bereikt hebben, als de Heilige Geest van deze aarde zal zijn weggenomen, en er dus geen dam meer wezen zal om den

stroom der zonde te houden. Dan zal de Heere Jezus komen om Zijn vijanden te verdelgen en Zijn koninkrijk te vestigen.

Doch beschouwen wij thans eens wat nader de plaat, die zulke gedachten bij ons opwekte. Geen vijanden zijn het, die hier binnentreden, al kijkt het meisje ook een weinig ontsteld. Zeker is het bezoek onverwacht, maar ongewenscht is het niet! Ze weet niet wat er van te denken! Inkwartiering kon niet uifblijven, immers de vijand is in aantocht, er zijn troepen afgezonden om hem slag te leveren of terug te drijven, en hun weg voert door dit dorp. Maar, ziet zij goed? Haar vader met een viertal zijner kameraden? Ja, wezenlijk! Het kleine zusje heeft al een plaatsje gevonden op zijn rug, en broer stapt parmantig naast hem voort met vaders geweer op schouder! Wat zijn ze blij, dat hij teruggekomen is! En hij zelf kijkt niet minder vergenoegd! Vol welgevallen beschouwt hij zijn oudste, het schuchtere jonge meisje. Hoe bevallig ziet zij er uit, dit boerinnetje! Zeker moeten wij haar zoeken ergens in den Elzas, en zijn het Fransche soldaten uit den tijd van Napoleon, die hier binnentreden. Ze hebben een langen marsch gemaakt, en een van hen is terstond op een stoel neergevallen. Echt op zijn gemak strekt hij de

beenen uit, en leunend op zijn geweer, staart hij lachend naar het onthutste meisje, dat opeens zooveel blikken op zich gevestigd ziet. Intusschen vertoont de voorste met een guitig gezicht zijn inkwartieringsbrief, dien hij aan de punt van zijn geweer gestoken heeft. Hiermede verspert hij den toegang aan moeder de vrouw, die op het rumoer komt aangelopen, en verschrikt om een hoekje gluurt. Inderdaad, het is een tafereeltje, waard om op het doek gebracht te worden; en wij bewonderen het werk van den kunstenaar, die het ons zóó wist voor te stellen. Hoe meer wij er naar kijken, hoe aantrekkelijker het wordt! 't Is leven en werkelijkheid wat we zien. Hoe sprekend die gelaatstreken, hoe scherp de contrasten! Dat lieve, jonge meisje, door allen met welgevallen beschouwd, op den voorgrond; die bejaarde vrouw, door den schalkschen soldaat afgeweerd, achteraf. Is het niet zóó vaak in het leven? Gaat niet de jeugd voorop, terwijl men de ouden van dagen, de meer bezadigden, op den achtergrond dringt? Ook de knaap is vooruitgedrongen, en de oude krijger met zijn ernstig gelaat, de hand aan het hoofddeksel als tot een beleefden groet,

komt achter hem. Welk een tegenstelling, dat gerimpeld gezicht, die kalme blik, het ietwat aarzelend binnentreden, met den darten overmoed van het lachende krulkopje daar vóór hem! Achteraf zien wij den ernst des levens, het nuchter verstand; vóórop scherts en vroolijkheid, lachende oogen en schalk-

Inkwartiering.

sche blikken. En dan die twee voorste soldaten! Hun geheele voorkomen doet denken aan levenslust en zonneschijn, aan licht en vroolijkheid. Onbezorgd gaan zij de toekomst tegemoet; lachend genieten zij van het oogenblik. Toch is de vijand in aantocht en grijnst de dood hen wellicht reeds aan! Zij bekommeren er zich niet om; thans is het tijd van rust, en zij genieten er van. Als ze nu straks maar gereed staan, nuchter en onversaagd, wanneer ze opgeroepen worden tot den strijd! Als ze dan maar niet lafhartig terugtrekken en vreezen! —

Soldaten van Jezus Christus, hoe doet gij? Denkt gij aan den vijand? Zijt gij steeds waakzaam en nuchter? Hebt gij het oog gericht op den Oversten Leidsman?

„Haast zal de bazuine schallen,
Om Zijn trouwe strijders allen
Op te roepen van deez' aard,
En te voeren hemelwaart!”

Maar dan behoeft er niet meer gestreden te worden; dan is de rust gekomen. Daarom nu strijden, waken, bidden!

WILH⁹ RIEM-VIS.